

לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים

To Everything...

There Is a Season...

(1) קהלת ג, א-ח

לְכֹל זְמַן וְעֵת לְכָל-חַפֵּץ תַּחַת הַשָּׁמַיִם:

וְעֵת לְמוֹת:	עֵת לְלֹדֶת:
וְעֵת לְעִקּוֹד נְטוּעַ:	עֵת לְטַעַת:
וְעֵת לְרִפּוּא:	עֵת לְהֵרוֹג:
וְעֵת לְבְנוֹת:	עֵת לְפָרוֹץ:
וְעֵת לְשָׁחֹק:	עֵת לְבַכּוֹת:
וְעֵת רִקּוֹד:	עֵת סְפוֹד:
וְעֵת כְּנוּס אַבְנִים:	עֵת לְהַשְׁלִיךְ אַבְנִים:
וְעֵת לְרַחֵק מִחֶבֶק:	עֵת לְחַבּוֹק:
וְעֵת לְאַבֵּד:	עֵת לְבַקֵּשׁ:
וְעֵת לְהַשְׁלִיךְ:	עֵת לְשַׁמֵּד:
וְעֵת לְתַפּוֹד:	עֵת לְקַדּוֹעַ:
וְעֵת לְדַבֵּר:	עֵת לְחַשׁוֹת:
וְעֵת לְשָׁנֵא:	עֵת לְאַהֲבֹ:
וְעֵת שָׁלוֹם:	עֵת מְלַחֶמָה:

(2) שיר השירים רבה (וילנא) פרשה א

ג' ספרים כתב משלי וקהלת שיר השירים אי זה מהן כתב תחלה ר' חייא רבה ורבי יונתן רבי חייא רבה אמר משלי כתב תחלה ואח"כ שיר השירים ואח"כ קהלת ומייתי לה מהאי קרא וידבר ג' אלפים משל, משל זה ספר משלי, ויהי שירו חמשה ואלף זה שיר השירים, וקהלת בסוף אמר, מתנייתא דרבי חייא רבה פליגא על הדין שמעתא, מתנייתא אמרה שלשתן כתב כאחת ושמעתא אמרה כל חד וחד בפני עצמו, תני רבי חייא רבה רק לעת זקנת שלמה שרתה עליו רוח"ק ואמר ג' ספרים משלי וקהלת ושיר השירים, ר' יונתן אמר שה"ש כתב תחלה ואח"כ משלי ואח"כ קהלת ומייתי לה ר' יונתן מדרך ארץ כשאדם נער אומר דברי זמר, הגדיל אומר דברי משלות, הזקין אומר דברי הבלים, ר' ינאי חמוי דר' אמי אמר הכל מודים שקהלת בסוף אמרה.

(3) שה"ש ד, 1

עַד שִׁפְפוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים אֲלֶיךָ לִי אֶל־הַר הַמּוֹדִי וְאֶל־גְּבַעַת הַלְּבוֹנָה:

(4) שה"ש ח:ד

בְּרַחוּ דוֹדָי וְדַמְהוּ לִי לְעַבְדִּי אוֹ לְעַפְרֵי הָאֵילִים עַל הָרֵי בְשָׁמִים:

(5) משלי ל, כד-לג

(כד) אַרְבַּעַה הֵם קִטְנֵי־אֲרָץ וְהֵמָּה חֲכָמִים מִחֲכָמִים: (כה) הַנְּמָלִים עִם לֹא־עָזוּ וַיִּכְנֹוּ בַקִּיץ לַחֲמָם: (כו) שְׁפָנִים עִם לֹא־עָצוּם וַיִּשְׁיִמוּ בַסַּלַּע בֵּיתָם: (כז) מֶלֶךְ אֵין לָאֲרַבָּה וַיִּצֵא חֲצִץ כָּלוֹ: (כח) שְׁמַמִּית בִּידָיִם תִּתְפֹּשׂ וְהִיא בְהִיכְלֵי מֶלֶךְ:

(כט) שְׁלֹשָׁה הֵמָּה מֵיטִיבֵי עֵדוּ וְאַרְבַּעַה מֵיטִיבֵי לֶכֶת: (ל) לֵישׁ גְּבוּר בַּבְּהֵמָה וְלֹא־יִשׁוּב מִפְּנֵי־כָל: (לא) זְרוּד מְתַנְּים אוֹרֵתִישׁ וּמֶלֶךְ אֶלְקוּם עֵמוּ: (לב) אִם־נִבְלָת בְּהַתְנַשֵּׂא וְאִם־זְמוּת יָד לְפָה: (לג) כִּי מִיץ חֶלֶב יוֹצֵיא חֲמָאָה וּמִיץ־אֵף יוֹצֵיא דָם וּמִיץ אֲפִים יוֹצֵיא רִיב:

(6) קהלת ד, א-ז

(א) וּשְׁבַתִּי אֲנִי וְאֲרָאָה אֶת־כָּל־הַעֲשָׂקִים אֲשֶׁר נַעֲשִׂים תַּחַת הַשָּׁמַשׁ וְהִנְהוּ דַמְעַת הַעֲשָׂקִים וְאֵין לָהֶם מְנַחֵם וּמִיד עֲשָׂקִיהֶם כָּח וְאֵין לָהֶם מְנַחֵם: (ב) וּשְׁבַח אֲנִי אֶת־הַמּוֹתִים שְׁכַבְר מִתּוֹ מִן־הַחַיִּים אֲשֶׁר הֵמָּה חַיִּים עַדְנָה: (ג) וְטוֹב מְשִׁנְיָהֶם אֶת אֲשֶׁר־עָדוֹן לֹא הִיָּה אֲשֶׁר לֹא־רָאָה אֶת־הַמַּעֲשֶׂה הָרַע אֲשֶׁר נַעֲשָׂה תַּחַת הַשָּׁמַשׁ: (ד) וְרֵאִיתִי אֲנִי אֶת־כָּל־עֲמָל וְאֶת כָּל־כְּשָׁרוֹן הַמַּעֲשֶׂה כִּי הִיא קְנֵאת־אִישׁ מִרְעָהוּ גַם־זֶה הֵבֵל וְרַעוּת רוּחַ: (ה) הַפְּסִיל חִבֵּק אֶת־יָדָיו וְאָכַל אֶת־בָּשָׂרוֹ: (ו) טוֹב מְלֹא כֶּף נַחַת מִמְּלֵא חֲפָנִים עֲמָל וְרַעוּת רוּחַ: (ז) וּשְׁבַתִּי אֲנִי וְאֲרָאָה הֵבֵל תַּחַת הַשָּׁמַשׁ:

(7) קהלת ז, א-ט

(א) טוֹב שֵׁם מְשֻׁמָּן טוֹב וְיוֹם הַמּוֹת מְיוֹם הַוּלְדוֹ: (ב) טוֹב לָלֶכֶת אֶל־בֵּית־אָבֶל מִלָּכֶת אֶל־בֵּית מִשְׁתֵּה בַּאֲשֶׁר הוּא סוּף כָּל־הָאָדָם וְהָחִי יִתֵּן אֶל־לְבוֹ: (ג) טוֹב כַּעַם מִשְׁחָק כִּי־בָרַע פָּנִים יִיטֵב לֵב: (ד) לֵב חֲכָמִים בְּבֵית אָבֶל וְלֵב כְּסִילִים בְּבֵית שְׂמֵחָה: (ה) טוֹב לִשְׁמַע גְּעֵרַת חֲכָם מֵאִישׁ שֹׁמֵעַ שִׁיר כְּסִילִים: (ו) כִּי כָקוֹל הַסִּירִים תַּחַת הַסִּיר כֵּן שְׂחָק הַכְּסִיל וְגַם־זֶה הֵבֵל: (ז) כִּי הָעֵשֶׂק יְהוּלֵל חֲכָם וַיִּאֲבֹד אֶת־לֵב מִתְנַהֵ: (ח) טוֹב אַחֲרִית דָּבָר מִרֵּאשִׁיתוֹ טוֹב אַרְךְ־רוּחַ מִגְּבַה־רוּחַ: (ט) אֶל־תְּבַהֵל בְּרוּחְךָ לְכַעֵס כִּי כַעַם בְּחִיק כְּסִילִים יְנוּחַ:

טוב אחרית דבר מראשיתו

עת שלום

עת ללדת

עת רקוד

עת לשחוק

עת לטעת

עת לרפוא

עת לבנות

עת מלחמה

עת למות

עת ספוד

עת לבכות

עת לעקוד נטוע

עת להרוג

עת לפרוץ

עת לאהב

עת לדבר

עת להשליך אבנים

עת לחבוק

עת לתפור

עת לבקש

עת לשמור

עת לשנא

עת לחשות

עת כנוס אבנים

עת לרחוק מחבק

עת לקרוע

עת לאבד

עת להשליך